

सत्य के हो? – नम्बर तीन

एम्माउसतर्फको मार्ग

Jeff Pippenger

2023-09-07

यूहन्नाको सुसमाचारमा, अन्तिम भोजको लगत्तैपछि देखि येशू गेथसमनीको बगैँचातर्फ जानुहुने समयसम्म अध्याय चौधदेखि अध्याय सत्रको अन्त्यसम्म एउटा लामो वृत्तान्त पाइन्छ। म अर्को लेखमा यी अध्यायहरूलाई सम्बोधन गर्ने अभिप्राय राख्दछु। यो लेख ती अध्यायहरूको बुझाइ निर्माण गर्ने आधारभूमि हो। ख्रीष्टको इतिहासको सुधार-रेखाको सन्दर्भमा, ती अध्यायहरूमा ख्रीष्ट र उहाँका चेलाहरूबीचको संवाद विजयपूर्ण प्रवेशको ठीक पछि र क्रूसको ठीक अघिको हो। येशू यरूशलेममा प्रवेश गर्नुभयो, त्यसपछि चेलाहरूसँग उहाँले आफ्नो अन्तिम भोजन गर्नुभयो, त्यसपछि यो वृत्तान्त घटित हुन्छ, अनि उहाँ गेथसमनीतर्फ जानुहुन्छ र त्यही दिन मध्यरातमा उहाँ गिरफ्तार हुनुहुन्छ, र क्रूसारोपणतर्फ लैजाने सात-चरणीय प्रक्रिया आरम्भ हुन्छ। उहाँ र चेलाहरू भविष्यवाणीय रूपमा एक्सेटर क्याम्प-सभापछि र महान निराशाभन्दा ठीक अघिको स्थानमा अवस्थित थिए, यस्तो इतिहासमा जुन सातौँ-महिनाको आन्दोलनद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। अन्तिम भोजको लगत्तैपछि आरम्भ हुने यस वृत्तान्तमा येशूले भन्नुभएको पहिलो कुरा यो हो:

तिमीहरूको हृदय व्याकुल नहोस्; तिमीहरू परमेश्वरमा विश्वास गर्छौं, ममाथि पनि विश्वास गर। यूहन्ना १४:१।

केवल केही घण्टापछि एक ठूलो निराशा आउन लागेको छ भन्ने कुरा जान्दाजान्दै, येशूले आउन लागेको संकटका लागि आफ्ना चेलाहरूलाई दृढ बनाउन खोज्नुभयो। सात गर्जनका प्रतीकरूपमा जनाइएका घटनाहरूलाई निर्माण गर्ने चार वटा मार्गचिह्नभित्र रहेको अगमवाणीको गुप्त रेखा त्यही इतिहास हो, जहाँ यूहन्नाको सुसमाचारको आख्यानका यी तीन चरणहरू घटित हुन्छन्। सात गर्जनभित्र रहेको त्यो गुप्त रेखाले पहिलो निराशादेखि अन्तिम निराशासम्मको इतिहासलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ।

येशूले तिनीहरूलाई “तिमीहरूका हृदय विचलित नहोऊन्” भनी भन्नुअघि ठीक त्यसैबेला, यहूदा इस्करियोती तेस्रो र अन्तिम पटक सनहेद्रिनकहाँ जानका लागि भोजबाट निस्किएको थियो। जब ऊ आफ्नो तेस्रो भेटका लागि भोजबाट निस्कियो, उसले आफ्नो अनुग्रह-अवधि समाप्त गर्‍यो।

सात गर्जनहरूको प्रतीकभित्रको गुप्त रेखाको सन्दर्भमा, ख्रीष्टको विजयोल्लासपूर्ण प्रवेशले मध्यरात्रिको पुकारलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, जहाँ आराधकहरूको दुई वर्ग प्रकट हुन्छन्। “सत्य” भन्ने हिब्रू शब्द निर्माण गर्न प्रयोग गरिने हिब्रूको मध्य अक्षरको मार्गचिह्न, हिब्रू वर्णमालाको तेह्रौँ अक्षर हो। तेह्रले विद्रोहलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, र भविष्यसूचक मार्गचिह्नको रूपमा यसले मध्यरात्रिको पुकारलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, जहाँ मूर्ख कन्याहरूले विद्रोहको एक प्रकटीकरणलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, जसरी विजयोल्लासपूर्ण प्रवेशको मार्गचिह्नमा यहूदाले गर्दछ।

“गहुँका बीचमा झारहरू थिए, र सधैं रहनेछन्; बुद्धिमती कन्याहरूका साथमा मूर्ख कन्याहरू, आफ्ना बत्तीहरू त लिए तापनि भाँडाहरूमा तेल नभएकाहरू पनि रहनेछन्। ख्रीष्टले पृथ्वीमा स्थापना गर्नुभएको मण्डलीमा लोभी यहूदा थियो, र मण्डलीको इतिहासको प्रत्येक चरणमा यहूदाहरू रहनेछन्।” Signs of the Times, October 23, 1879.

जब यहूदाले पैसा फिर्ता गर्‍यो, काइयाफाससामु आफ्नो विश्वासघात स्वीकार गर्‍यो र त्यसपछि ख्रीष्टसमक्ष पनि स्वीकार गर्‍यो, तब ऊ गएर आफूलाई झुन्ड्यायो। न्यायसभा भवनबाट निस्कँदै गर्दा उसले ठीक तिनै शब्दहरूमा करायो, जसले मूर्ख कुँवारीहरूको दुविधालाई व्यक्त गर्दछ, जब उनीहरूले आफूले तेल प्राप्त नगरेको कुरा चिन्छन्।

“यहूदाले देखे कि उनका विनय-निवेदन व्यर्थ भयो, आ उ सभा-भवन से ई पुकारैत जल्दिए बाहर निकलि गेलथि, ‘बहुत देर भऽ गेल! बहुत देर भऽ गेल!’ हुनका लागल जे ओ यीशुकै कूस पर चढ़ाओल जाइत देखबाक लेल जीवित नहि रहि सकताह, आ निराशामे बाहर जा कऽ अपने फाँसी लगा लेलथि।” *Desire of Ages*, 722.

यहूदाले एउटा झूटा मध्यरातको पुकारको सन्देशलाई यसरी चित्रित गर्दछ: “हलबाट हतारिंदै निस्केर यसो भन्दै, अब धेरै ढिलो भइसक्यो! अब धेरै ढिलो भइसक्यो!” यस सन्देशले सधैं उपासकहरूको दुई वर्गलाई प्रकट गर्दछ, र जसरी मिलेराइट इतिहासमा साँचो मध्यरातको पुकारको सन्देश आइपुगेपछि मूर्ख कुँवारीहरू झूटो सन्देशसहित अघि बढिरहन्छन्। त्यसैले, मिलेराइट इतिहासमा हामी त्यस्तो आन्दोलन देख्दछौं जसले तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देशलाई अस्वीकार गर्दै र ख्रीष्टलाई अति पवित्र स्थानसम्म पछ्याउने सानो बगालको विरोध गर्दै विलियम मिलरलाई अगुवाको रूपमा चुनेको थियो।

“मेरो मन भविष्यतर्फ लगियो, जब त्यो संकेत दिइनेछ। ‘हेर, दुलहा आउँदै हुनुहुन्छ; उहाँलाई भेट्न बाहिर निस्क।’ तर कतिपयले आफ्ना बत्तीहरू पुनः भरिनका लागि तेल प्राप्त गर्न ढिलाइ गरेका हुनेछन्, र उनीहरूले धेरै ढिलो गरी थाहा पाउनेछन् कि तेलद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको चरित्र हस्तान्तरणयोग्य हुँदैन।” *Review and Herald*, February 11, 1896.

लुकेको इतिहासको तेस्रो मार्गचिह्नले न्यायको प्रतिनिधित्व गर्दछ र हिब्रू वर्णमालाको अन्तिम अक्षरद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। त्यो अक्षर “Tav” हो, र लेखिँदा यसको आकृति कूसजस्तो हुन्छ। कूसले न्यायको प्रतिनिधित्व गर्दछ।

मिलेराइट इतिहासको पहिलो निराशादेखि मध्यरात्रिको पुकारसम्म, अथवा अक्षर अल्फादेखि तेह्रौँ अक्षरसम्म, त्यहाँ एक समयावधिलाई प्रतिनिधित्व गर्ने एउटा मार्गचिह्न छ, जसलाई दस कुमारीहरूको दृष्टान्तमा “ढिलाइको समय” भनेर चिनाइएको छ, र यही ढिलाइको समय हबक्कुक अध्याय २ मा पनि पाइन्छ। मध्यरात्रिको पुकारदेखि, अथवा विद्रोहको तेह्रौँ अक्षरदेखि, महान् निराशासम्म, अर्थात् वर्णमालाको अन्तिम अक्षरसम्म, त्यहाँ अर्को एउटा समयावधि पनि छ, जसलाई “सातौँ महिनाको आन्दोलन” भनिन्थ्यो; यो सात महिना टिकेको थियो भनेर होइन, तर यसकारण कि मध्यरात्रिको पुकारको सन्देशले यहूदी पात्रोको सातौँ महिनाको दशौँ दिनमा, अर्थात् प्रायश्चित्तको दिनमा, ख्रीष्ट आउनुहुनेछ भनेर चिनाएको थियो।

यूहन्ना अध्याय चौधदेखि अध्याय अठारसम्मको कथात्मक सन्दर्भ मिलेराइट इतिहासको सातौँ महिनाको आन्दोलनलाई प्रतिरूपित गर्ने एक समयावधिभित्र आरम्भ हुन्छ। यूहन्नाको सुसमाचारको यस कथाको मुख्य भार चेलाहरूलाई कूसको आउँदै गरेको सङ्कट (‘Tav’ अक्षर) का लागि तयार पार्नु हो। त्यसकारण ख्रीष्टले पहिचान गराउनुहुन्छ कि उहाँको मृत्युदेखि उहाँ पिताकहाँ आरोहण गरी पुनः फर्किनुहुने समयसम्म उहाँका चेलाहरूका लागि शोक, अनिश्चितता र निराशाको एक अवधि हुनेछ। सुधार-रेखाहरूको साक्षीमा प्रतिनिधित्व गरिएका सबै प्रथम निराशाहरूका भविष्यसूचक विशेषताहरूझैं, निराशाले त्यस्तो अवस्थालाई समावेश गर्दछ, जो यसअघि प्रकट गराइएको एक महत्वपूर्ण सत्यको बेवास्ताबाट उत्पन्न हुन्छ। कूसमा ख्रीष्टको मृत्यु एउटा महत्वपूर्ण सत्य थियो र हो, अनि उहाँले चेलाहरूलाई उहाँ कूसमा चढाइनेछ र पुनरुत्थान हुनुहुनेछ भनी प्रत्यक्ष रूपमा बताउनुभएको थियो, तर त्यो सङ्कट यति ठूलो, यति अभिभूत पार्ने खालको थियो कि उनीहरूले आफूले सम्झनु पर्ने कुरा बिर्सिए।

“जब ख्रीष्ट, इस्राएलको आशा, कूसमा टाँगिनुभयो र उहाँले निकोदेमसलाई भन्नुभएझैं माथि उठाइनुभयो, तब चेलाहरूको आशा येशूसँगै मरेको थियो। उनीहरूले त्यस कुराको व्याख्या गर्न सकेनन्। यस विषयमा ख्रीष्टले पहिले नै उनीहरूलाई भन्नुभएका सबै कुरा उनीहरूले बुझ्न सकेनन्।” *Faith and Works*, 63.

हामीले सम्बोधन गरिरहेका यूहन्नाका चार अध्यायहरूको सम्पूर्ण वृत्तान्तको भार यस कुरामा थियो कि येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई येशूको मध्यरात्रिको पक्राउबाट आरम्भ भएर उहाँ आफ्ना पितातर्फ आरोहण गरेर फर्की आउनुहुन्जेल उनीहरूले अनुभव गर्ने निराशाको अवधिका लागि तयार पारिरहनुभएको थियो। यूहन्नाका ती चार अध्यायहरूमा, ख्रीष्ट चेलाहरूबाट टाढा रहनुभएको त्यो समयावधिले एउटा प्रतीक्षाको समयलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। ऐतिहासिक रूपमा, मैले प्रतीक्षाको समय भनेर पहिचान गरिरहेको त्यो अवधि कूसको संकटपछि घटित भयो। हामीले विचार गर्न तयार

भइरहेका ती चार अध्यायहरूमा भने, तिनले भविष्यवाणीगत रूपमा महान् निराशा—अर्थात् क्रूसको निराशा—पछि होइन, पहिलो निराशासँगै आरम्भ हुने प्रतीक्षाको समयलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्।

म किन यस्तो सुझाव दिँदै छु कि ख्रीष्टले आफ्ना चेलाहरूलाई जस अन्तिम निराशाको निम्ति तयार पाउँ हुनुहुन्थ्यो, त्यसले ख्रीष्टको सुधार-रेखामा रहेको पहिलो निराशा—अर्थात् लाजरसको मृत्यु—को प्रतिरूपता गर्दै थियो? सात गर्जनाको लुकेको इतिहाससँग सम्बन्धित रूपमा अहिले उधारिँदै गइरहेका सत्यहरूलाई समर्थन गर्ने ज्योतिमा यूहन्नाका ती चार अध्यायहरूको वृत्तान्तलाई हामीले देख्न सक्नु अघि, यस प्रश्नको समाधान हुनु आवश्यक छ।

ख्रीष्टको इतिहासमा, लाजरसको मृत्यु र पुनरुत्थानको बीचको समयावधि तर्खने समयसँग मेल खान्छ। त्यसपछि ख्रीष्ट आफ्नो विजयी प्रवेशका लागि यरूशलेमतर्फ जानुहुन्छ। यूहन्ना १४ मा ख्रीष्ट आफ्ना चेलाहरूसँग त्यस इतिहासको सन्दर्भमा बोलिरहुनुभएको छ, जुन सातौँ महिनाको आन्दोलन हुन थियो, र जुन त्यतिखेर प्रारम्भ भयो जब तर्खने समय मध्यरातको पुकारको सन्देशको आगमनसँगै पहिले नै समाप्त भइसकेको थियो, जसले सातौँ महिनाको आन्दोलनको आरम्भ गरायो।

हिब्रू शब्द “truth” ले सात गर्जनहरूको प्रतीकात्मक इतिहासबाट मुद्राभङ्ग भई प्रकट गरिएको गुप्त इतिहासको पहिचानलाई कसरी पुष्टि गर्दछ भन्ने कुरा बुझ्न, यूहन्ना अध्याय चौधदेखि अध्याय सत्रसम्म ख्रीष्टले त्यतिबेला आफ्ना चेलाहरूलाई दिनुभएको सन्देशको केही सावधानीपूर्वक विश्लेषण आवश्यक पर्छ। ठूलो निराशाको मार्गचिह्नलाई पहिलो निराशाको मार्गचिह्न स्पष्ट पार्न प्रयोग गरिएको तरिका एम्माउसतर्फको बाटोमा रहेका चेलाहरूको अनुभवद्वारा चिनिन सकिन्छ।

मिलरवादी इतिहासमा ढिलाइको समयलाई समाप्त गर्ने कुरा सन् १८४३ को पहिले असफल भएको भविष्यवाणीको संशोधन थियो। महान् निराशामा टुंगिएको सातौँ महिनाको आन्दोलनको आरम्भ गराउने सन्देशको विकासमा शमूएल स्नोले गरेको कार्यलाई, शमूएल स्नोका प्रकाशित लेखनहरू तथा एक्सेटर शिविर-सभासम्म पुर्‍याउने उनका सार्वजनिक प्रस्तुतिहरूमार्फत् उनको बुझाइमा भएको वृद्धिलाई अनुसरण गर्दै, ऐतिहासिक रूपमा अनुगमन गर्न सकिन्छ। प्रेरित टिप्पणीले त्यस विकासप्रक्रियालाई स्नोको अन्तिम सन्देशको केवल ऐतिहासिक विकासको रूपमा मात्र होइन, भिन्न प्रकारले ग्रहण गर्छ। सिस्टर ह्याइटले हामीलाई जानकारी दिनुहुन्छ कि हबक्कूकको १८४३ चार्टमा भएका अंकसम्बन्धी एउटा भूलबाट प्रभुले आफ्नो हात हटाउनुभएपछि त्यो सन्देश चिनियो।

“मैले परमेश्वरका जनहरूलाई आनन्दित प्रतीक्षामा, आफ्ना प्रभुको बाटो हेरिरहेका देखें। तर परमेश्वरले तिनीहरूलाई परख गर्ने अभिप्राय गर्नुभएको थियो। उहाँको हातले भविष्यसूचक अवधिहरूको गणनामा भएको एउटा त्रुटिलाई ढाकिदिएको थियो। आफ्ना प्रभुको प्रतीक्षामा रहेका जनहरूले त्यो त्रुटि पत्ता लगाएनन्, र समयको विरोध गर्ने सबैभन्दा विद्वान मानिसहरूले पनि त्यसलाई देख्न सकेनन्। परमेश्वरको अभिप्राय उहाँका जनहरूले एउटा निराशाको सामना गर्नु नै थियो। समय बित्यो, र आफ्ना मुक्तिदाताको निम्ति आनन्दपूर्ण अपेक्षामा हेरेका मानिसहरू दुःखी र निरुत्साहित भए, जबकि येशूको प्रकट हुनुलाई प्रेम नगर्ने, तर भयवश सन्देशलाई ग्रहण गरेका मानिसहरू, अपेक्षाको समयमा उहाँ नआएकोमा प्रसन्न भए। तिनीहरूको धर्मस्वीकारले हृदयलाई प्रभावित पारेको थिएन र जीवनलाई शुद्ध बनाएको थिएन। समय बित्नु यस्ता हृदयहरूलाई प्रकट गर्न अत्यन्त उपयुक्त ठहरिएको थियो। तिनीहरू नै पहिले फर्किए र वास्तवमै आफ्ना मुक्तिदाताको प्रकट हुनुलाई प्रेम गर्ने ती शोकाकुल, निराश भएका जनहरूको उपहास गर्न थाले। मैले परमेश्वरको बुद्धि उहाँका जनहरूलाई परख गर्न र परीक्षाको घडीमा को खुम्चनेछन् र पछि हट्नेछन् भनी प्रकट गर्न तिनीहरूलाई एउटा गम्भीर जाँच दिनुमा देखें।”

“येशू र सम्पूर्ण स्वर्गीय सेनाले तिनलाई सहानुभूति र प्रेमका साथ हेर्नुभयो, जसले मधुर अपेक्षासहित आफ्ना प्राणले प्रेम गर्नुभएको उहाँलाई देख्न लामो समयदेखि लालायित भएका थिए। परीक्षाको घडीमा तिनलाई धारण गर्न स्वर्गदूतहरू तिनका वरिपरि मण्डराइरहेका थिए। जसले स्वर्गीय सन्देश ग्रहण गर्न उपेक्षा गरेका थिए, तिनीहरू अन्धकारमै छोडिए, र तिनीहरूमाथि परमेश्वरको क्रोध प्रज्वलित भयो, किनकि उहाँले स्वर्गबाट

तिनीहरूकहाँ पठाउनुभएको ज्योति तिनीहरूले ग्रहण गर्न मानेनन्। ती विश्वासी तर निराश भएका जनहरू, जसले आफ्ना प्रभु किन आउनुभएन भन्ने बुझ्न सकेनन्, अन्धकारमा छोडिएनन्। तिनीहरूलाई फेरि अगमवाणीका अवधिहरूको खोजी गर्न आफ्ना बाइबलतर्फ डोर्याइयो। ती सङ्ख्याहरूबाट प्रभुको हात हटाइयो, र भूल स्पष्ट पारियो। तिनीहरूले देखे कि अगमवाणीका अवधिहरू 1844 सम्म पुग्दोरहेछन्, र अगमवाणीका अवधिहरू 1843 मा समाप्त भए भन्ने देखाउन तिनीहरूले प्रस्तुत गरेको त्यही प्रमाणले ती 1844 मा समाप्त हुने सिद्ध गर्‍यो। परमेश्वरको वचनबाट ज्योति तिनीहरूको अवस्थामाथि चम्कियो, र तिनीहरूले एउटा ढिलाइको समय पत्ता लगाए—‘दर्शन ढिलो होस्, त्यसको प्रतीक्षा गर।’ ख्रीष्टको शीघ्र आगमनप्रतिको आफ्ना प्रेममा तिनीहरूले दर्शनको ढिलाइलाई बेवास्ता गरेका थिए, जुन साँचो प्रतीक्षा गर्नेहरूलाई प्रकट गर्न ठहराइएको थियो। फेरि तिनीहरूसित समयको एउटा बिन्दु थियो। तैपनि मैले देखें कि तिनीहरूमध्ये धेरै जना आफ्नो कठोर निराशाभन्दा माथि उठ्न सकेनन्, ताकि 1843 मा तिनीहरूको विश्वासलाई चिह्नित गरेको उत्साह र ऊर्जाको त्यही स्तर तिनीहरूले धारण गर्न सकून्।”

“शैतान र उसका दूतहरूले तिनीहरूमाथि विजय पाए, र जसले त्यो सन्देश स्वीकार गर्न चाहेनन्, तिनीहरूले आफूले त्यसलाई, जसलाई तिनीहरूले भ्रम भनेका थिए, स्वीकार नगरेकोमा आफ्नो दूरदर्शी निर्णय र बुद्धिमत्ताको प्रशंसा गर्दै आफैँलाई बधाई दिए। तिनीहरूले यो बुझेका थिएनन् कि तिनीहरू आफ्नै विरुद्ध परमेश्वरको सल्लाहलाई अस्वीकार गरिरहेका थिए, र स्वर्गबाट पठाइएको सन्देशलाई जीवनमा उतारिरहेका परमेश्वरका जनतालाई अन्योलमा पार्न शैतान र उसका दूतहरूसँग एकतामा काम गरिरहेका थिए।”

“यस सन्देशका विश्वासीहरू मण्डलीहरूमा दमन गरिएका थिए। केही समयसम्म, जसले यो सन्देश ग्रहण गर्दैनथे, उनीहरूलाई आफ्ना हृदयका भावनाहरू व्यवहारमा प्रकट गर्न डरले रोकेको थियो; तर समय बित्दै जाँदा तिनीहरूको वास्तविक भावना प्रकट भयो। तिनीहरू त्यस साक्षीलाई मौन पार्न चाहन्थे, जुन प्रतीक्षारतहरूले दिन बाध्य भएको अनुभव गरेका थिए, अर्थात् भविष्यवाणीका कालखण्डहरू 1844 सम्म विस्तार भएका थिए। विश्वासीहरूले आफ्नो भूल स्पष्टतापूर्वक व्याख्या गरे र किन तिनीहरूले 1844 मा आफ्ना प्रभुको अपेक्षा गरेका थिए भन्ने कारणहरू प्रस्तुत गरे। तिनीहरूका विरोधीहरूले प्रस्तुत गरिएका शक्तिशाली कारणहरूको विरुद्धमा कुनै तर्क ल्याउन सकेनन्। तैपनि मण्डलीहरूको क्रोध प्रज्वलित भयो; तिनीहरूले प्रमाण सुन्न अस्वीकार गर्ने, र साक्षीलाई मण्डलीहरूबाट बाहिर राख्ने निश्चय गरे, ताकि अरूले त्यो सुन्न नसकून्। जसले परमेश्वरले तिनीहरूलाई दिनुभएको ज्योति अरूबाट रोक्न साहस गरेनन्, तिनीहरूलाई मण्डलीहरूबाट निकालियो; तर येशू तिनीहरूसँग हुनुहुन्थ्यो, र उहाँको मुखमण्डलको ज्योतिमा तिनीहरू आनन्दित थिए। तिनीहरू दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देश ग्रहण गर्न तयार पारिएका थिए।” Early Writings, 235-237.

भर्खरै प्रस्तुत गरिएको इतिहासले, अन्य कुराहरूका साथै, जुलाई 18, 2020 को अनुभवलाई वर्णन गर्दछ; तैपनि म तपाईंले विचार गर्नुहोस् भन्ने बुँदा यो हो कि Exeter camp meeting मा Samuel Snow द्वारा प्रस्तुत गरिएको Midnight Cry को सन्देशले प्रतिनिर्देश गर्ने बुझाइ Snow को ऐतिहासिक कार्यद्वारा होइन, तर प्रभुको हातको कार्यद्वारा प्रतिनिर्देश गरिएको छ। उहाँको हातले एउटा भूललाई ढाकेको थियो, र उहाँले आफ्नो हात हटाउनुभएको बेला मात्र Millerites ले आफ्नो निराशालाई बुझ्न सके, र यसलाई पनि बुझ्न सके कि तिनीहरू tarrying time भनेर प्रतिनिर्देश गरिएको अवधिमा रहेका थिए।

उहाँको हात हटाइनु, इम्माउसतर्फको बाटोमा रहेका चेलाहरूसम्बन्धी वर्णनको एक अत्यावश्यक तत्व हो। यसले ‘प्रतीक्षाको समय’ भनेर चिनिने अवधिको अन्त्यलाई प्रतिरूपित गर्दछ, र ‘मध्यरात्रिको पुकार’ सन्देशद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको समझमा पुगेर निष्कर्षमा समाप्त हुन्छ। तर इम्माउसको दृष्टान्त क्रूसपछाडि घट्यो, जसले लाजरसको मृत्युको पहिलो निराशालाई होइन, महान् निराशालाई प्रतिनिधित्व गर्दछ।

हेर, तिनीहरूमध्ये दुई जना त्यही दिन यरूशलेमबाट करिब साठी फर्लाङ्ग टाढा रहेको एम्माउस भनिने एउटा गाउँतिर जाँदै थिए। अनि ती भएका सबै कुराहरूका विषयमा तिनीहरू आपसमा कुरा गर्दै थिए। यसरी भयो कि, जब तिनीहरू आपसमा संवाद गर्दै र विचार-विमर्श गर्दै थिए, येशू आफैँ नजिक आइपुग्नुभयो र तिनीहरूसितै

हिँडन थाल्नुभयो। तर उहाँलाई चित्र नपाऊन् भनेर तिनीहरूका आँखाहरू रोकिएका थिए। अनि उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, “तिमीहरू हिँड्दै गर्दा एक-अर्कासित गर्दै गरेका यी कस्ता कुराकानी हुन्, जसले तिमीहरूलाई उदास तुल्याएको छ?” लूका 24:13-16

यस अंशमा “आँखा” भन्ने शब्दले वास्तविक आँखाको अङ्गभन्दा बढी दर्शनलाई जनाउँछ। “रोकिएका” भन्ने शब्दले शक्तिलाई जनाउँछ। चेलाहरूले क्रूसको दर्शनलाई बुझ्न सकेनन्, किनकि ख्रीष्टले क्रूसको भविष्यसूचक दर्शन देख्ने तिनीहरूको क्षमता ढाकिदिनुभएको थियो। ख्रीष्टको हात उहाँको शक्तिको प्रतीक हो। येशूले चिनाउनुभएको उदासीले तिनीहरूको ठूलो निराशालाई जनाउँथ्यो। निराश चेलाहरूबीच थप छलफल भएपछि, ख्रीष्टले बोल्न सुरु गर्नुभयो।

तब उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, ए मूर्खहरू हो, र अगमवक्ताहरूले बोलेका सबै कुरामा विश्वास गर्न हृदयले ढिला गर्नेहरू हो: के ख्रीष्टले यी सबै दुःख भोग्नुपर्यन्त र आफ्नो महिमामा प्रवेश गर्नुपर्यन्त? अनि मोशादेखि आरम्भ गरेर सबै अगमवक्ताहरूसम्म, उहाँले सम्पूर्ण धर्मशास्त्रमा आफ्नै विषयमा लेखिएका कुराहरू तिनीहरूलाई व्याख्या गर्नुभयो। अनि तिनीहरू जुन गाउँतर्फ जाँदै थिए, त्यसको नजिक आइपुगे; र उहाँले अझै अगाडि जान लाग्नुभएजस्तो गर्नुभयो। तर तिनीहरूले उहाँलाई कर गरेर भने, हामीसँग बस्नुहोस्; किनकि साँझ पर्न लागेको छ, र दिन धेरै बितिसकेको छ। अनि उहाँ तिनीहरूसँग बस्न भित्र पस्नुभयो। लूका 24:25-29.

येशूले शिष्यहरूलाई बाइबलीय व्याख्याको “ऐतिहासिकतावादी” पद्धति प्रयोग गर्दै शिक्षा दिनुभयो, मोशादेखि आरम्भ हुने भविष्यवाणीका रेखाहरूलाई पवित्र इतिहासभरि अघि बढाउँदै क्रूसको इतिहास पहिचान गराउनुभयो। येशूले निराश शिष्यहरूलाई शिक्षा दिन अतीतको भविष्यवाणीपूर्ण इतिहासका ती रेखाहरू प्रयोग गर्नुभयो, जसले प्राचीन मार्गहरू तथा रेखामाथि रेखाको पद्धतिलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। जब उहाँ उनीहरूलाई छोडी अघि यात्रा गर्न लाग्नुभएको जस्तो देखिनुभयो, तब उनीहरूले उहाँलाई भित्र पसी उनीहरूसित बसिरहन आग्रहपूर्वक बाध्य पारे। उनीहरू प्रतिकाको समयमा थिए, र ख्रीष्टले तिनका आँखाबाट आफ्नो हात हटाउन लाग्नुभएको थियो। उहाँको हात हटाइएपछि प्रतिकाको समय अन्त हुनेछ, र जब उनीहरू अन्धकार चिरेर यरूशलेम र एघार शिष्यहरूकहाँ फर्कन हतारिए, तब उनीहरूले मध्यरात्रिको पुकारको सन्देशको प्रसारणको तीव्रतालाई प्रतिरूपित गरे।

जब उहाँ तिनीहरूसँग भोजन गर्न बस्नुभयो, उहाँले रोटी लिनुभयो, त्यसलाई आशिष दिनुभयो, भाँच्नुभयो, र तिनीहरूलाई दिनुभयो। तब तिनीहरूका आँखाहरू खुलिए, र तिनीहरूले उहाँलाई चिने; अनि उहाँ तिनीहरूका दृष्टिबाट अदृश्य हुनुभयो। लूका 24:31।

येशूले तिनीहरूको भविष्यसूचक दर्शनसम्बन्धी समझलाई थामिरहेको आफ्ना हात हटाउनुभयो, र जब उहाँले त्यसो गर्नुभयो, तिनीहरूले उहाँलाई चिनिहाले। येशूले तिनीहरूकहाँ मध्यरात्रिको पुकारको सन्देश ल्याउनुभएको थियो, र तिनीहरूले भोजन गर्दै गर्दा त्यसलाई ग्रहण गरे, किनकि प्रत्येक सन्देश खानै पर्छ। तिनीहरू तुरुन्तै “देशभरि ज्वारभाटाको प्रचण्ड लहरझैँ” एघार चेलाहरूलाई बताउन दौडिए।

अनि तिनीहरूले एकले अर्कोलाई भने, उहाँले बाटोमा हामीसँग बोल्नुभएको बेला, र हामीलाई धर्मशास्त्र खोलिदिनुभएको बेला, के हाम्रो हृदय हामीभित्र प्रज्वलित भएको थिएन र? अनि त्यही घडी तिनीहरू उठे, र यरूशलेम फर्के, र एघार जना र तिनीहरूसँग भएकाहरूलाई एकसाथ भेला भएको भेट्दा, यसो भन्दै, प्रभु साँच्चै बौरी उठ्नुभएको छ, र शिमोनलाई देखा पर्नुभएको छ। अनि तिनीहरूले बाटोमा भएका घटनाहरू, र रोटी भाँच्दा उहाँ तिनीहरूलाई कसरी चिनिनुभएको थियो, ती सबै बताए। अनि तिनीहरू यसरी बोलिरहेकै बेला, येशू आफै तिनीहरूको बीचमा उभिनुभयो, र तिनीहरूलाई भन्नुभयो, तिमीहरूलाई शान्ति होस्। तर तिनीहरू त्रसित र भयभीत भए, र तिनीहरूले कुनै आत्मा देखेछौं भनी ठाने। अनि उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, तिमीहरू किन विचलित भएका हो? र तिमीहरूका हृदयमा किन यस्ता विचारहरू उठिरहेका छन्? मेरा हात र मेरा पाऊ हेर, म नै हुँ: मलाई छोएर हेर; किनकि आत्मासँग मासु र हड्डी हुँदैन, जसरी तिमीहरू मसँग भएको देखिरहेका छौ। अनि यसो भनिसकेपछि उहाँले तिनीहरूलाई आफ्ना हात र आफ्ना पाऊ देखाउनुभयो। अनि तिनीहरूले आनन्दकै कारण अझै विश्वास गर्न नसकिरहेका र अचम्म मानिरहेका बेला, उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, यहाँ तिमीहरूसँग खानेकुरा केही छ? अनि तिनीहरूले उहाँलाई पोलेको माछाको एक टुक्रा, र महको चाकाको केही भाग दिए।

अनि उहाँले त्यो लिनुभयो, र तिनीहरूकै सामु खानुभयो। अनि उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, यी नै ती वचनहरू हुन्, जो मैले तिमीहरूसँग रहँदाखेरि तिमीहरूलाई भनेको थिएँ, कि मोशाको व्यवस्थामा, अगमवक्ताहरूमा, र भजनसंग्रहमा मेरो विषयमा लेखिएका सबै कुरा पूरा हुनैपर्छ। त्यसपछि उहाँले तिनीहरूको समझ खोल्दिनुभयो, ताकि तिनीहरूले धर्मशास्त्र बुझून्। लूका 24:32-45.

एम्माउस जाने बाटोमा रहेका चेलाहरूका साथ भएझैं, येशूले आफ्नो मृत्यु र पुनरुत्थानको इतिहास स्पष्ट पार्न बाइबलका विगतका पवित्र इतिहासहरूद्वारा सन्देश प्रस्तुत गर्नुहुन्छ, र उहाँले तिनीहरूलाई खानेकुराको एउटा उदाहरण दिएर त्यसो गर्नुभयो। परमेश्वरका जनहरूले सन्देश खानुपर्छ। तिनीहरूको अनिश्चितता र शोकको अवस्थामा, येशूले विगतका पवित्र इतिहासहरूलाई पङ्क्तिमाथि पङ्क्ति जोडेर आधारित वर्तमान सत्यको सन्देशद्वारा तिनीहरूको समझ खोल्दै, आफ्नो मृत्युबाट उहाँको पुनरुत्थान, स्वर्गारोहण र पुनरागमनसम्म भएको ढिलाइको समयलाई समाप्तिमा पुऱ्याउनुहुन्छ।

यसकारण, एम्माउसतर्फको बाटोमा रहेका ती दुई चेलाहरू (मध्यरातको पुकारको सन्देशद्वारा आबद्ध तथा सामर्थ्यप्राप्त दोस्रो स्वर्गदूतको प्रतिनिधित्व गर्ने) ले क्रूसपछि आएको ढिलाइको समयलाई मध्यरातको पुकारअघि आएको ढिलाइको समयको रूपमा पहिचान गर्छन्। अतः, ती चेलाहरूको निराशाले भविष्यवाणीको रेखामा भएको पहिलो निराशालाई प्रतिनिधित्व गर्छ, महान् निराशालाई होइन।

एमाउसको कथा त्यसपछि निराश भएका एघार शिष्यहरूसित पुनः दोहोर्याइन्छ। येशू तिनीहरूसँग मिल्नुहुन्छ, “ऐतिहासिकतावाद” को विधिशास्त्रद्वारा अगमवाणीको वचनको परिपूर्तिबारे तिनीहरूलाई शिक्षा दिनुहुन्छ, र त्यसपछि भोजन गर्दैगर्दा तिनीहरूको समझ खोल्दिनुहुन्छ। कथाको आरम्भले कथाको अन्त्यलाई चिन्हित गर्दछ। त्यसपछि येशूले क्रूसको निराशालाई पहिलो निराशासँग अगमवाणीगत रूपमा लागू गर्न सकिन्छ भन्ने तथ्यको तेस्रो साक्षी प्रस्तुत गर्नुहुन्छ। उहाँले तिनीहरूलाई माथिबाट शक्ति प्राप्त नगरुन्जेल यरूशलेममा पर्खिरहनु भनी भन्दै त्यस इतिहासको संरचनाको तेस्रो साक्षी प्रदान गर्नुहुन्छ।

अनि उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, यसरी लेखिएको छ, र ख्रीष्टले दुःख भोग्नु, तथा तेस्रो दिनमा मृतकहरूबाट जीवित उठ्नु आवश्यक थियो; अनि उहाँकै नाउँमा पापहरूको पश्चात्ताप र क्षमाको प्रचार सबै जातिहरूमाझ यरूशलेमबाट आरम्भ गरी गरिनुपर्छ। अनि तिमीहरू यी कुराहरूका साक्षीहरू हो। अनि, हेर, म मेरा पिताको प्रतिज्ञा तिमीहरूमाथि पठाउँछु; तर माथिबाट सामर्थ्यले युक्त नहोउन्जेल यरूशलेम नगरमा नै पर्खिरहो। अनि उहाँले तिनीहरूलाई बेथानीसम्म लैजानुभयो, र आफ्ना हातहरू उठाई तिनीहरूलाई आशीर्वाद दिनुभयो। अनि यस्तो भयो कि उहाँले तिनीहरूलाई आशीर्वाद दिँदै गर्दा उहाँ तिनीहरूबाट अलग हुनुभयो, र स्वर्गमा उठाइएर जानुभयो। अनि तिनीहरूले उहाँलाई दण्डवत् गरे, र ठूलो आनन्दसहित यरूशलेम फर्किए; अनि तिनीहरू निरन्तर मन्दिरमा रहेर परमेश्वरको प्रशंसा र आशीर्वाद गर्दै रहे। आमेन। लूका 24:46-53।

एम्माउसतर्फ जाने चेलाहरूको दृष्टान्तले एउटा तर्खाइको समयलाई चिन्हित गर्दछ, जो उहाँको मृत्युबाट आरम्भ भई उहाँ पुनर्जीवित भएर आफ्ना पितातर्फ आरोहण गर्नुभएसम्म रह्यो। एम्माउसका चेलाहरूका लागि त्यो तर्खाइको समय तब समाप्त भयो, जब विगतका पवित्र इतिहासहरूको रेखाहरूलाई एकसाथ ल्याउने पद्धतिद्वारा—रेखामाथि रेखा—क्रूसका घटनाहरूको सन्देश स्थापित गरियो। त्यसपछि उक्त सन्देश चेलाहरूले सकेसम्म छिटो बोकेर लगे। त्यसपछि येशू एघार चेलाहरूसँग भेट गर्नुहुन्छ; फेरि एकपटक भोजन गर्ने प्रसङ्गको उल्लेख गरिन्छ, सन्देशलाई प्रमाणित गर्न रेखामाथि रेखा प्रयोग गरिन्छ, र एम्माउसका चेलाहरूसँग भएझैं उहाँले तब तिनीहरूको समझ खोल्दिनुहुन्छ र प्रस्थान गर्नुहुन्छ। तर त्यसअघि उहाँले यरूशलेममा तर्खेर बसिरहने इतिहासलाई पहिचान गराउनुहुन्छ, जबसम्म तर्खाइको समय पेन्टेकोस्टमा पवित्र आत्माको आगमनसँग समाप्त हुँदैन।

जब येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई यरूशलेममा पर्खिरहनु भनी भन्नुभयो, त्यो एम्माउसको बाटोको कथाको अन्त्य थियो। कथाको आरम्भले एउटा निराशालाई जनाउँथ्यो, त्यसपछि तर्खाइको समय आयो, र त्यसपछि मध्यरातको पुकारको सन्देशलाई प्रतिनिधित्व गर्ने सत्यको प्रकाशना आयो। सत्यको त्यो प्रकाशना तब सम्पन्न भयो, जब ख्रीष्टले आफ्नो हात

हटाउनुभयो, जसले चेलाहरूका आँखाहरूलाई “रोकिराखेको” थियो। त्यो नै कथाको आरम्भ हो, र कथाको मध्यभाग उही कथासँग पुनः दोहोरिन्छ, जब ख्रीष्टले आफूलाई प्रकट गरेर र आफ्नो वचनप्रति तिनीहरूको समझ खोलिदिएर एघार चेलाहरूको निराशा हटाउनुभयो। त्यसपछि त्यही समान भविष्यवाणीमूलक संरचनाको अन्तिम साक्षी आउँछ, जसको आरम्भ पहिलो निराशाबाट हुन्छ, ठूलो निराशाबाट होइन।

एम्माउसदेखि पेन्तिकोससम्मको इतिहासले पहिलो निराशा, ढिलाइको समय, र मध्यरात्रिको पुकारका तीन साक्षीहरू प्रस्तुत गर्दछ; तैपनि, ती तीनै साक्षीहरूको आरम्भमा रहेको मार्गचिन्हस्वरूपको वास्तविक निराशा वास्तवमा पहिलो होइन, दोस्रो निराशा थियो। मिलेराइट इतिहासमा महान् निराशा भएको मार्गचिन्हलाई मिलेराइट इतिहासकै पहिलो निराशालाई दृष्टान्त दिन प्रयोग गरिएको छ भन्ने कुरा बुझ्नु, अन्तिम भोजमा भएको भोजनदेखि गेथसेमनेको बगैँचामा मध्यरातमा भएको गिरफ्तारीसम्म घट्ने यूहन्नाका चार अध्यायहरूमा हामीले पाउने वर्णनलाई बुझ्नका लागि अत्यावश्यक छ। यो कुरा पनि ध्यान दिन योग्य छ कि जब येशू एघार चेलाहरूका सामु प्रकट हुनुभयो र तिनीहरूसँग भोजन गर्नुभयो, उहाँले सोध्नुभयो, “तिमीहरू किन व्याकुल छौ? र तिमीहरूका हृदयमा किन विचारहरू उठ्छन्?”

यूहन्नाको पुस्तकमा वर्णित अन्तिम भोज ग्रहण गरिसकेपछि तुरुन्तै, हामीले विचार गर्न लागेका खण्डको आरम्भ ख्रीष्टका यी वचनहरूद्वारा हुन्छ: “तिमीहरूका हृदय व्याकुल नहोऊन्।” पाँच दिनभित्रै तिनीहरूले त्यही आज्ञा बिसिसकेका थिए। यूहन्नाको सुसमाचारको चौधौँ अध्यायदेखि सत्रौँ अध्यायसम्मले जुलाई १८, २०२० को पहिलो निराशालाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, जसले ढिलाइको समय आरम्भ गराउँछ, र अनुग्रहको समय समाप्त हुनुअघि ठीक अघि मोहोर खोलिएको येशू ख्रीष्टको प्रकाशसम्म पुऱ्याउँछ, तथा मध्यरात्रिको पुकारको सन्देशलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। त्यस सन्देशले यस्तो समयावधिको प्रवेश गराउँछ, जसको प्रतिरूप सातौँ महिनाको आन्दोलनद्वारा देखाइएको छ, र जसको प्रतिरूप रातको गहिरो अँध्यारोमा एम्माउसका चेलाहरूको यरूशलेमतर्फको दौडद्वारा पनि देखाइएको छ। त्यही इतिहासले ती तीन हिब्रू अक्षरहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको हो, जसलाई ख्रीष्टले आफूलाई “सत्य” को रूपमा प्रतिनिधित्व गर्न प्रयोग गर्नुभएको थियो।

यूहन्नाका यी चार अध्यायहरूको वृत्तान्तमै हामीले केवल पवित्र आत्माको कार्यलाई त्यही वचनका उही चरणहरूको रूपमा चिनेको मात्र पाउँदैनौँ, तर अहिले अगस्तको बाह्रौँदेखि सत्रौँसम्म एक्सेटर शिविर-सभामा मध्यरात्रिको पुकारको सन्देशको अन्तिम परिपूर्तिलाई क्रमशः प्रस्तुत गरिँदैछ भन्ने दाबीहरूलाई समर्थन गर्न सक्ने सर्वोत्तम प्रमाण पनि त्यहीँ पाउँछौँ। जब यो सन्देश अन्ततः प्रतीक्षारत सन्तहरूले चिन्छन्, तब ती सन्देशवाहकहरूले “अन्तिम दिनहरू” को अन्तिम चेतावनीको सन्देश मरणासन्न संसारमा लिएर जाँदा संसार आइतवार व्यवस्थाको संकटमा डुब्नेछ।